

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **P. P.**, bývajúceho v Ž., zastúpeného JUDr. K. M. P., advokátkou v Ž., proti žalovaným : **1/ Slovenskej republike – Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, **2/ M. K.**, bývajúcemu v S., **3/ Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, **o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy**, vedenej na Okresnom súde Senica pod sp. zn. 5 C 14/2004, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 6. októbra 2010 sp. zn. 10 Co 61/2010, takto

r o z h o d o l :

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Trnave zo 6. októbra 2010 sp. zn. 10 Co 61/2010 v jeho zmeňujúcej časti a v nadväzujúcom výroku o trovách konania a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Senica rozsudkom z 18. septembra 2009 č.k. 5 C 14/2004-350 uložil žalovanému 3/ povinnosť zaplatiť žalobcovi 82 984,80 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd žalobu voči žalovaným 1/ a 2/ v celom rozsahu zamietol. Žalovanému 3/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 10 074,23 € na účet právnej zástupkyne žalobcu. Zároveň uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému 1/ náhradu trov konania v sume 113,60 € a žalovanému 2/ v sume 473 €, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd ďalej uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť trovy štátu 47,86 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie odôvodnil použitím ustanovení § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka. Z vykonaného dokazovania vyvodil záver, že žaloba žalobcu bola voči žalovaným 1/ a 2/ podaná nedôvodne a voči žalovanému 3/ bola podaná dôvodne. V konaní bolo nepochybne preukázané, že záznam BLOK vypracovaný pre vtedajšieho ministra vnútra obsahoval

informácie týkajúce sa okrem iných i žalobcu. Napriek tomu, že tento záznam mal slúžiť len pre potrebu polície a nebol určený pre verejnosť, dostal sa do rúk novinárke Z. S.. Novinárka informácie zo záznamu spolu s ďalšími informáciami použila v článku s názvom „Sudca na odstrel?“ (publikovaný v týždenníku M.). V článku bol žalobca vykreslený ako skorumpovaný sudca, ktorý sa správa spôsobom, ktorým vlastné pochybné známosti povyšuje nad zákon, priateli sa so zločincami a má vilu v rozpočtovom náklade cca 25 miliónov Sk. V konaní žalovaný 3/ neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že skutočnosti v zázname BLOK by boli pravdivé, čomu nasvedčoval i fakt, že na základe skutočností uvádzaných v tomto zázname neboli zo strany žalovaného 3/ podniknuté žiadne ďalšie kroky voči osobe žalobcu. Z výpovedí svedkov (Z. S. a O. K.) vyplynulo, že žalovaný 2/ predmetný záznam novinárke Z. S. neposkytol a neposkytol jej ani žiadne informácie, ktoré tento záznam obsahoval, teda nezavinil preniknutie informácií zo záznamu na verejnosť. Žalovaný 2/ žiadnym spôsobom neporušil osobnostné práva žalobcu a nespôsobil mu morálnu ujmu. S poukazom na to súd žalobu žalobcu voči žalovanému 2/ zamietol. Žalobca neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k žalovanému 1/, nakoľko žiadnym spôsobom nepreukázal, že by štát - Slovenská republika zodpovedala za preniknutie informácií vedených v rámci rezortu ministerstva vnútra na verejnosť. Rovnako žalovaný 3/ neunesol dôkazné bremeno, keďže v konaní nepreukázal, že k prieniku informácií zo záznamu nedošlo žiadnym zo zamestnancov ministerstva vnútra na ktorejkoľvek úrovni. Žalovaný 3/ považoval únik tak závažných informácií len za exces svojho zamestnanca, ktorého nebol schopný konkrétne označiť, a preto v konečnom dôsledku zodpovedá za ujmu, ktorá únikom informácií z rezortu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky žalobcovi vznikla. Pretože žalobca bol čitateľovi prezentovaný ako „skorumpovaný“ sudca, hoci doposiaľ nebol ani len trestne stíhaný, je stále sudcom, teda čitateľovi bol opísaný celkovo negatívne, došlo týmto bezpochyby k mimoriadne závažnému zásahu do osobnostných práv žalobcu. Osoba sudcu ako taká je vo všeobecnosti spravidla osobou verejného záujmu, s čím je samozrejme spojené citlivejšie spoločenské vnímanie jeho osoby, napr. aj prostredníctvom médií. Súd konštatoval, že žalobca v dôsledku úniku informácií z rezortu žalovaného 3/ utrpel na svojej občianskej cti, pričom zásah do osobnostných práv žalobcu mal mimoriadne negatívnu odozvu v spoločnosti. Súd preto uložil žalovanému 3/ povinnosť zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu v celej požadovanej výške. Mal za to, že táto je primeraná intenzite porušenia občianskej cti žalobcu. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a o trovách štátu podľa § 148 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Trnave na odvolanie žalovaného 3/ rozsudkom zo 6. októbra 2010 sp. zn. 10 Co 61/2010 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu voči žalovanému 3/ zamietol. Odvolací súd zároveň uznesenie súdu prvého stupňa z 10. decembra 2009 č.k. 5 C 14/2004-443, ktorým bola žalovanému 3/ uložená povinnosť zaplatiť poplatok za odvolanie, zrušil. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému 3/ náhradu trov konania 364,08 € do 3 dní a nariadil súdu prvého stupňa vykonať opravu výroku a odôvodnenia rozsudku v časti výšky náhrady trov konania štátu. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v prvom rade bolo potrebné zaoberať sa námietkou premlčania nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, nakoľko v prípade opodstatnenia tejto námietky by bolo nevhodné zaoberať sa vecnou opodstatnenosťou nároku žalobcu. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch má na rozdiel od iných prostriedkov ochrany osobnosti výrazný majetkový charakter, pretože ide o peňažnú náhradu v podobe sankcie. Ide o peňažný nárok (reparačný nárok), ktorý tak isto ako iné obdobné práva na peňažnú satisfakciu (ktorých základom je nemajetková rovina) podlieha režimu premlčania. Právo na peňažné zadosťučinenie sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe, ktorá začína plynúť odo dňa, kedy tento nárok mohol byť uplatnený prvýkrát. Z obsahu spisu vyplynulo, že žalobca sa dozvedel o skutočnosti, že autorka článku Z. S. čerpala vo svojom článku z úradného záznamu k akcii BLOK, ako aj o tom, kto predmetný úradný záznam vyhotovil a čo bolo jeho obsahom, na pojednávaní Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 27 C 11/2000 a to 28. novembra 2001. Preto už nasledujúci deň mohol žalobca uplatniť svoje právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Trojročná premlčacia doba na uplatnenie práva žalobcu uplynula 29. novembra 2004. Žalobca však podal návrh na pripustenie pristúpenia žalovaného 3/ do konania až 19. mája 2005, teda po uplynutí premlčacej lehoty. Následne súd v odôvodnení rozhodnutia poukázal na § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka a uviedol, že prípustnosť peňažnej satisfakcie je opodstatnená všade tam, kde je osobnostná ujma spojená s osobitne citelným znížením postavenia fyzickej osoby v spoločenských kruhoch, kde sa pohybuje, a kde zmenšenie a vyvážanie nemajetkovej ujmy nemožno napraviť inak ako cestou primeraného zadosťučinenia vo forme peňažného plnenia. Predpokladom vzniku tohto práva je preukázanie, že zásah do osobnostných práv mal skutočne za následok zníženie dôstojnosti alebo vážnosti dotknutej osoby v spoločnosti v značnej miere. Preukázanie vzniku takéhoto následku zaťažuje postihnutú fyzickú osobu. Nielen jazykovým, ale i systematickým a logickým výkladom ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka nevyhnutne treba dospieť k tomu, že primárne účelu nápravy zásahov do práva na ochranu osobnosti slúži forma morálnej satisfakcie a len podporne zákon uvažuje

i o možnosti inej formy zadosťučinenia, teda i satisfakcie materiálnej. Nevyhnutnou podmienkou priznania aj materiálnej satisfakcie je však nielen nedostatok do úvahy pripadajúcej inej formy satisfakcie (nemateriálnej s prihliadnutím na okolnosti uvedené v ustanovení § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka), ale aj viazanosť prípadného uplatnenia (v žalobe) a tiež priznania (následne v rozsudku) takejto ďalšej formy satisfakcie (náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch) na aspoň niektorú z foriem satisfakcie morálnej. V tomto prípade pritom nejde len o nepodložený názor odvolacieho súdu, ale o výklad rozhodnej právnej úpravy i za pomoci prameňov, z ktorých táto vychádza (historický výklad). Na vyššie opísanej koncepcii kumulácie bola založená i úprava nárokov v súvislosti s ujмами na cti podľa Československého občianskeho práva až do nadobudnutia účinnosti Občianskeho zákonníka č. 141/1950 Zb. a to napriek určitej odchylnosti skoršej právnej konštrukcie predpokladajúcej výslovne len právo na náhradu škody (nie i dnešnej nemajetkovej ujmy v peniazoch), pretože i v prípade úpravy platnej za tzv. prvej republiky sa rozlišovala škoda hmotná a nehmotná. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti podľa § 220 O.s.p. zmenil a žalobu zamietol. Odvolací súd podľa § 221 ods. 1 O.s.p. zrušil napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým bola žalovanému 3/ uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie, pretože podľa § 4 ods. 2 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov je od poplatku oslobodený. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a 2 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. Odvolací súd ďalej podľa § 222 ods. 3 O.s.p. nariadil súdu prvého stupňa vykonať opravu výroku a odôvodnenia rozsudku okresného súdu v časti výšky náhrady trov konania štátu postupom podľa § 164 O.s.p., pre chybu pri sčítaní svedočného.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu (v jeho zmeňujúcej časti) podal žalobca dovolanie. Navrhol rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 238 ods. 1 O.s.p., § 237 písm. f/ O.s.p. a jeho dôvodnosť z § 241 ods. 2 písm. a/, c/ O.s.p. Uviedol, že o vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, keď súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci ide z dôvodu, že odvolací súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupoval v rozpore s právnymi predpismi (§ 213 ods. 2 O.s.p.) a dovolateľovi znemožnil uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Rozhodnutie odvolacieho súdu považuje preto za prekvapivé. Výzva odvolacieho súdu (k vyjadreniu sa k nožnej aplikácii doposiaľ nepoužitého ustanovenia) je plnením osobitného druhu tzv. mandukčnej povinnosti. Odvolací súd bez akéhokoľvek dokazovania ustálil začiatok plynutia premlčacej lehoty na 29. november 2001, pričom v dôvodoch svojho rozhodnutia nevysvetlil skutkové zistenia, ktoré ho viedli k tomuto záveru a neoznačil dôkazy, z ktorých vyvodil svoje vlastné skutkové zistenia. Týmto postupom odvolací súd porušil zásadu priamosti, keď bez dokazovania v odvolacom konaní dospel k iným skutkovým záverom ako súd prvého stupňa. Ďalej poukázal na to, že súd úplne ignoroval obsah písomného podania žalobcu, ktoré bolo odovzdané na prepravu 4. októbra 2010. Táto skutočnosť taktiež spôsobuje vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Za nesprávny právny názor považoval dovolateľ aj úvahy o využití právnych prostriedkov pri neoprávnenom zásahu do osobnostných práv dovolateľa. Nesúhlasil s názorom, že právny prostriedok nápravy vo forme náhrady nemajetkovej ujmy musí byť spojený s prostriedkom nápravy vo forme morálnej satisfakcie. Bez kumulácie týchto prostriedkov podľa názoru odvolacieho súdu, nemožno priznať satisfakciu len vo forme náhrady nemajetkovej ujmy. Tento výklad § 13 Občianskeho zákonníka je svojvoľný, arbitrárny.

Žalovaná 1/ sa k dovolaniu žalobcu nevyjadřila.

Žalovaní 2/ a 3/ navrhli dovolanie žalobcu zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti je potrebné zrušiť.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Vzhľadom na obsah dovolania ako aj na zákonnú povinnosť dovolacieho súdu (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd otázkou, či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným). Dovolateľ vady v zmysle § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. nenamietal a tieto nezistil ani dovolací súd.

Dovolateľ namietal vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p, ktorú videl v tom, že odvolací súd nevzal do úvahy jeho vyjadrenie k odvolaniu. Ďalej videl túto vadu v prekvapivosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

K námietke dovolateľa, že odvolací súd „odignoroval“ jeho vyjadrenie k odvolaniu žalovaného 3/, čo považuje za vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p, dovolací súd konštatoval, že pochybenie zo strany súdov nezistil. Žalobca bol totiž súdom prvého stupňa vyzvaný, aby sa v lehote 10 dní od doručenia k odvolaniu vyjadril. Táto výzva bola žalobcovi doručená 28. decembra 2009. Žalobca sa v danej lehote k odvolaniu nevyjadril. Tu dáva do pozornosti dovolací súd aj skutočnosť, že predvolanie na pojednávanie na 6. októbra 2010 bolo žalobcovi a aj jeho právnej zástupkyňi doručené 10. septembra 2010. Aj napriek tomu, že odvolací súd už vytýčil termín pojednávania (o čom žalobca vedel), nevyjadril sa k podanému odvolaniu. Preto, keď žalobca podal svoje vyjadrenie na poštovú prepravu dva dni pred pojednávaním, a odvolací súd naň neprihliadal, keďže ho ešte nemal k dispozícii, nemožno odvolaciemu

súdu v tejto súvislosti nič vytknúť. Danú situáciu si zapríčinil sám žalobca, keď nerešpektoval lehotu na vyjadrenie a vyjadrenie k odvolaniu zaslal len dva dni pred termínom pojednávania.

Pokiaľ ide o námietku, že rozhodnutie odvolacieho súdu je prekvapivé, s týmto sa dovolací súd rovnako nestotožňuje. Čo sa týka premlčania, táto námietka bola vznesená v rámci odvolania žalovaného 3/. K námietke premlčania sa žalobca aj vyjadril (hoci oneskorene). V danej veci nemožno konštatovať, že keď sa súd touto námietkou zaoberal (čo bolo jeho povinnosťou) a v podstate sa stotožnil s argumentmi uvedenými v odvolaní, bolo by jeho rozhodnutie prekvapivé.

Dovolací súd však zistil, že rozhodnutie odvolacieho súdu nespĺňa požiadavky kladené na odôvodnenie rozhodnutia.

Vady konania vymedzené v zhora citovaných častiach ustanovenia § 237 O.s.p. sú porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I. ÚS 226/03) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka; porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na druhej strane sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite, skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) O.s.p. a zároveň aj dôvodnosť podaného dovolania.

Ústavný súd podľa konštantnej judikatúry (pozri IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne, zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a ochranou proti takému uplatneniu (I. ÚS 241/07).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. (v danej veci v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p.) v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 211 ods. 2 O.s.p. ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol, že v prvom rade bolo potrebné zaoberať sa námietkou premlčania nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, nakoľko v prípade opodstatnenia tejto námietky by bolo nevhodné zaoberať sa vecnou opodstatnenosťou nároku žalobcu a uzavrel, že v danom prípade k premlčaniu došlo (a to po stručnom konštatovaní z čoho tak vyvodil). Napriek tomu však súd následne pristúpil k posúdeniu oprávnenosti nároku žalobcu, pričom podrobne rozobral ustanovenie § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Dospel k záveru, že žalobca nemá nárok na finančné zadostučinenie v dôsledku viazanosti prípadného uplatnenia a tiež priznania takejto ďalšej formy satisfakcie (náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch) na aspoň niektorú z foriem satisfakcie morálnej. Ako v závere uviedol „Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti podľa § 220 O.s.p. zmenil a žalobu zamietol“.

S poukazom na vyššie uvedené pokladá dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu za vnútorne nekompaktný a protirečivý (vnútorná rozpornosť dôvodov). Ak má dovolací súd za to, že námietka premlčania bola vznesená dôvodne, je potrebné podrobne sa touto skutočnosťou zaoberať, svoje úvahy ďalej premietnuť do samotného rozhodnutia a nezaoberať sa právnym posúdením oprávnenosťou nároku žalobcu. Dovolací súd však nevyklučuje možnosť pre úplnosť uviesť aj prípadný názor odvolacieho súdu na danú vec, nie však spôsobom, že toto posudzovanie bude tvoriť prevažnú časť odôvodnenia rozhodnutia. Navyše takéto rozhodnutie nemožno potom považovať ani za presvedčivé. Dovolací súd ešte uvádza, že žalovaný 3/ vo svojom odvolaní nenamietal nesprávne posúdenie v tom smere, že žalobca nemá nárok na finančné zadosťučinenie v dôsledku viazanosti prípadného uplatnenia a tiež priznania takejto ďalšej formy satisfakcie (náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch) na aspoň niektorú z foriem satisfakcie morálnej.

Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je **logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia**. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým preukázať správnosť rozsudku. Odôvodnenie musí byť súčasne i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí v konaní o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku, t.j. musí byť preskúmateľné.

Uvedená skutočnosť, že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto zrušil rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti (vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania) a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 243b ods. 1 O.s.p. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti ako ani ďalšími námietkami uvedenými v dovolaní.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. apríla 2013

JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová